

Anna Sączewska-Piotrowska

Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach
Wydział Ekonomii
Katedra Metod Statystyczno-Matematycznych w Ekonomii
anna.saczewska-piotrowska@ue.katowice.pl

ANALIZA PORÓWNAWCZA DOBROBYTU EKONOMICZNEGO GOSPODARSTW DOMOWYCH OSÓB MŁODSZYCH I STARSZYCH

Streszczenie: W artykule przeprowadzono analizę porównawczą dobrobytu ekonomicznego gospodarstw domowych wyróżnionych ze względu na wiek głowy gospodarstwa domowego. Analizę tę przeprowadzono wyznaczając uogólnione krzywe Lorenza oraz skrócone funkcje dobrobytu. Najmniejszym dobrobytem cechowały się gospodarstwa domowe 60+. Grupa ta nie jest jednak jednorodna ze względu na osiągnięty dobrobyt – zdecydowanie gorszym dobrobytem cechują się gospodarstwa domowe, których głową jest kobieta.

Słowa kluczowe: dobrobyt ekonomiczny, uogólnione krzywe Lorenza, skrócone funkcje dobrobytu, gospodarstwa domowe.

Wprowadzenie

Jednym z głównych zadań polityki społecznej jest skuteczna pomoc grupom gospodarstw domowych najsłabszym ekonomicznie. Sprawą kluczową jest więc porównanie dobrobytu ekonomicznego grup gospodarstw wydzielonych ze względu na różne charakterystyki i wskazanie tych grup, które tej pomocy potrzebują najbardziej.

Celem badania będzie porównanie dobrobytu ekonomicznego gospodarstw domowych wyróżnionych ze względu na wiek głowy gospodarstwa domowego: 25-34 lata, 35-44 lata, 45-59 lat oraz 60 lat i więcej. Zastosowanie takiego podziału umożliwi udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy gospodarstwa domowe osób starszych (60 i więcej lat) cechują się mniejszym dobrobytem ekonomicznym niż gospodarstwa osób młodszych (25-59 lat). Dodatkowy podział gospodarstw domowych osób młodszych na trzy podgrupy pozwoli odpowiedzieć na pytanie, czy jest to grupa jednorodna pod względem poziomu dobrobytu.

Jako główny wyznacznik dobrobytu ekonomicznego przyjęto dochody osiągnięte przez gospodarstwa domowe. W rozkładzie dochodów występują nierówności, które im są mniejsze, tym występuje większy dobrobyt społeczny. Porównując dobrobyt można więc wykorzystać narzędzia stosowane w porównaniach nierówności dochodowych. Podstawą porównań mogą być krzywe Lorenza (zarówno zwykłe, jak i uogólnione), stosowane powszechnie w porównaniach nierówności. W przypadku, gdy krzywe te przecinają się i niemożliwe staje się porównanie dobrobytu na ich podstawie, stosowane są często skrócone funkcje dobrobytu. W pracy wykorzystano zarówno krzywe Lorenza, jak i uogólnione funkcje dobrobytu.

W artykule weryfikowano hipotezę, że gospodarstwa domowe osób starszych cechują się mniejszym dobrobytem ekonomicznym niż gospodarstwa domowe 59-. Gospodarstwa domowe osób starszych uzyskują wprawdzie w większości przypadków stałe dochody w postaci emerytur, lecz świadczenia emerytalne nie są tak wysokie, jak dochody uzyskiwane przez młodszych członków społeczeństwa. Należy podkreślić, że dochody gospodarstw domowych osób 60+ są mniej zróżnicowane niż gospodarstw osób 59-, jednak może to być niewystarczające do tego, aby grupa ta cechowała się większym dobrobytem niż gospodarstwa 59-.

Należy dodatkowo zwrócić uwagę, że około połowę gospodarstw domowych osób 60+ stanowią gospodarstwa kobiet, spośród których największy odsetek stanowią gospodarstwa jednoosobowe (od ok. 70% w 2009 r. do 60% w 2013r.). Stąd też w analizach uwzględniono dodatkowo podział gospodarstw domowych osób starszych ze względu na płeć głowy gospodarstwa domowego celem zweryfikowania hipotezy o mniejszym dobrobycie gospodarstw domowych kobiet mających 60 lub więcej lat.

1. Pojęcie dobrobytu i dobrobytu ekonomicznego

W wielu opracowaniach można się spotkać z pojęciem dobrobytu i dobrobytu ekonomicznego. Powstaje pytanie, czym jest on jest i czym różni się od dobrobytu ekonomicznego?

Podstawę najbardziej rozpowszechnionej koncepcji dobrobytu stanowi doktryna użyteczności, według której dobrobyt to użyteczność (*utility*), rozumiana jako pewien wskaźnik ogólnego zadowolenia lub stanu szczęśliwości, czyli jest to miara szczęścia człowieka [Rusnak, 2007, s. 16].

Dobrobyt ekonomiczny (*welfare*), zwany również dobrobytem materialnym lub zamożnością, jest definiowany jako użyteczność dochodu (lub konsumpcji), przy czym użyteczność, a dokładniej – funkcja użyteczności – jest określana

często „funkcją oceniającą dochód” dla uniknięcia wszelkich pozaekonomicznych podtekstów, takich jak szczęście, stopień zadowolenia itp. [Kot, 2004, s. 107-122]. Należy zaznaczyć, że dobrobyt ekonomiczny jest węższym określeniem niż sam dobrobyt (*well-being*), który obejmuje również inne aspekty, np. jakość pracy, zdrowie, potrzebę przynależności [Greve, 2008, s. 50-72]. W niniejszej opracowaniu przyjęto koncepcję dobrobytu ekonomicznego, który w dalszych rozważaniach będzie często w skrócie określany mianem dobrobytu.

W teorii ekonomii można się spotkać z pojęciem dobrobytu indywidualnego i społecznego. Punktem wyjścia jest dobrobyt indywidualny (*individual welfare*) rozumiany w kategoriach indywidualnych preferencji, ujawnionych wyborami dokonywanymi przez jednostki (np. osoby, gospodarstwa domowe) przy określonych poziomach dochodów i cen. Czynione jest przy tym założenie, że mając wolny i przemyślany wybór, jednostki wybiorą koszyk dóbr i usług, maksymalizujący ich własną użyteczność lub zadowolenie [Greve, 2008; Walker, 2005, s. 7].

Dobrobyt społeczny (*social welfare*) jest traktowany jako suma lub wartość przeciętna dobrobytów indywidualnych, a funkcję agregującą dobrobyty indywidualne nazywamy funkcją dobrobytu społecznego. Aby jednak takie sumowanie bądź uśrednianie było możliwe, użyteczności indywidualne powinny być porównywalne ze sobą. Oznacza to, że po pierwsze, muszą być one mierzone w sposób kardynalny, a nie ordynalny (porządkowy) [Kot, 2004]. Pomiar kardynalny oznacza, że dysponuje się jednostką pomiaru i ustalonym początkiem (zerem) oraz że jednostka oceniająca swój dochód czy podejmująca decyzję dotyczącą konsumpcji potrafi określić, ile ta użyteczność wynosi. Dla pomiaru ordynalnego wystarczy, aby jednostka oceniająca swój dochód (czy koszyk konsumpcji) potrafiła wskazać, czy użyteczność tego dochodu jest nie mniejsza (bądź nie większa) od użyteczności innego dochodu, co oznacza, że jest możliwe porządkowanie dochodów (czy też koszyków konsumpcji), natomiast wielkość różnicy użyteczności nie ma znaczenia [Kot, 2004; Rusnak, 2007, s. 16].

2. Dane i metoda

Porównanie dobrobytu gospodarstw domowych osób starszych i młodszych przeprowadzono na podstawie bazy danych projektu *Diagnoza społeczna 2013*, dotyczącej gospodarstw domowych z próby panelowej 2009-2013 (lata 2009, 2011 oraz 2013). W analizie korzystano z kategorii dochodów netto z ostatniego miesiąca (luty/marzec) na jednostkę ekwiwalentną, czyli dochodów uwzględniających wielkość i różny skład demograficzny gospodarstw domowych, a tym

samym zapewniających porównywalność ich sytuacji materialnej. Każdemu gospodarstwu domowemu uwzględnionemu w badaniu przypisano jednakową wagę.

Oceny dobrobytu gospodarstw domowych osób starszych dokonano, wykorzystując uogólnione krzywe Lorenza oraz indeks Sena.

Krzywa Lorenza jest funkcją, która przedstawia relację pomiędzy skumulowanym udziałem gospodarstw dysponującym dochodem nie większym niż y , a skumulowanym udziałem dochodu tych gospodarstw domowych w całkowitym dochodzie. W przypadku, gdy zbiorowość liczy n jednostek i dochody tych jednostek zostaną uporządkowane w sposób niemalejący, czyli $y_1 \leq y_2 \leq \dots \leq y_n$, wartości krzywej Lorenza w punktach $p = \frac{k}{n}$, dla $k = 0, 1, \dots, n$ wyznaczane są w sposób następujący [Kakwani, 1980, s. 49; Shorrocks, 1983, s. 3-17]:

$$L(0) = 0,$$

$$L\left(\frac{k}{n}\right) = \frac{\sum_{i=1}^k y_i}{\sum_{i=1}^n y_i} = \frac{\sum_{i=1}^k y_i}{n\mu} \quad \text{dla } k \leq n, \quad (1)$$

gdzie μ oznacza średni dochód.

Krzywa Lorenza jest odpowiednia do porównań dobrobytu grup gospodarstw dysponujących takim samym dochodem średnim. Teoretyczne podstawy porównań tak rozumianego dobrobytu, bez konieczności specyfikacji funkcji użyteczności, która jest empirycznie nieobserwowalna, stanowią twierdzenie Atkinsona. Mówi ono, że jeśli krzywe Lorenza nie przecinają się, to z tego, że jedna z nich jest położona ściśle wewnątrz drugiej, co stanowi podstawę wnioskowania o większym dobrobycie zbiorowości, wynika, iż jeden rozkład cechują mniejsze nierówności dochodowe niż drugi [Rusnak, 2007, s. 97]. Zakłada się, że twierdzenie Atkinsona zachodzi dla każdej rosnącej i ściśle wklęsłej funkcji użyteczności.

W przypadku, gdy dochody średnie grup gospodarstw różnią się, stosuje się uogólnione krzywe Lorenza, które powstają przez przeskalowanie „zwykłej” krzywej Lorenza wartością średnią rozkładu [Shorrocks, 2003]:

$$GL(p) = \mu L(p).$$

Uogólnioną krzywą Lorenza można również zapisać w sposób nieodwołujący się do krzywej Lorenza [Shorrocks, 2003]:

$$GL\left(\frac{k}{n}\right) = \frac{\sum_{i=1}^k y_i}{n} \text{ dla } k \leq n, \quad (2)$$

gdzie y_i to dochody jednostek uporządkowane w sposób niemalejący, czyli $y_1 \leq y_2 \leq \dots \leq y_n$.

Na podstawie nieprzecinających się uogólnionych krzywych Lorenza można dokonywać porównań dobrobytu rozkładów różniących się wartościami przeciętnymi. Podstawę do takich porównań daje twierdzenie Shorrocksa [Rusnak, 2007] – zbiorowość, której uogólniona krzywa Lorenza jest położona powyżej pozostałych, cechuje się najmniejszymi nierównościami dochodowymi i jednocześnie największym dobrobytem ekonomicznym. Twierdzenie Shorrocksa, podobnie jak twierdzenie Atkinsona, zachodzi dla każdej rosnącej i ściśle wklęsłej funkcji użyteczności.

W przypadku przecinających się krzywych Lorenza (zarówno „zwykłych”, jak i uogólnionych) porównania dobrobytu ekonomicznego stają się niemożliwe. Pomocnym narzędziem okazują się wtedy tzw. uproszczone (skrócone) funkcje dobrobytu. Jedną z funkcji wprowadził noblista A. Sen, a wartość tej funkcji nazywana jest indeksem Sena [Sen, 1976b, s. 12-39]. W obliczaniach indeksu Sena wykorzystywana jest informacja o wartości średniej danego rozkładu μ oraz o nierównościach dochodowych mierzonych współczynnikiem Giniego G . Indeks Sena jest obliczany zgodnie ze wzorem:

$$I_s = \mu(1 - G), \quad (3)$$

a jego wyższe wartości świadczą o większym dobrobycie danej grupy gospodarstw domowych.

Należy wspomnieć, że współczynnik Giniego G jest jedną z najpopularniejszych miar nierówności dochodowych, a można obliczyć za pomocą następujących wzorów [Gini, 1912; Sen, 1976a, s. 219-231; 1997, s. 31; Theil, 1967, s. 91-134]:

$$G = \frac{1}{2n^2 \mu} \sum_{i=1}^n \sum_{j=1}^n |y_i - y_j| \quad (4)$$

$$= 1 - \frac{1}{n^2 \mu} \sum_{i=1}^n \sum_{j=1}^n \min(y_i, y_j) \quad (5)$$

$$= 1 + \frac{1}{n} - \frac{2}{n^2 \mu} \sum_{i=1}^n i y_i \quad \text{dla } y_1 \geq y_2 \geq \dots \geq y_n \quad (6)$$

$$= 1 + \frac{1}{n} - \frac{2}{n^2 \mu} \sum_{i=1}^n y_i (n + 1 - i) \quad \text{dla } y_1 \leq y_2 \leq \dots \leq y_n, \quad (7)$$

gdzie:

n – liczba jednostek w zbiorowości,

μ – średni dochód,

i, j – numer jednostki,

y_i – dochody i -tej jednostki,

y_j – dochody j -tej jednostki.

Interpretacja współczynnika Giniego, wynikająca bezpośrednio ze wzoru (4), jest następująca: podwojona wartość współczynnika Giniego informuje o tym, jaką frakcję średniej μ stanowi przeciętna różnica bezwzględna pomiędzy dochodami pary losowo wybranych jednostek.

3. Rozkłady dochodów w świetle badań empirycznych

Przed przystąpieniem do porównań dobrobytu ekonomicznego grup gospodarstw domowych, wyróżnionych ze względu na wiek głowy gospodarstwa, dokonano podstawowej analizy rozkładów dochodów, wyznaczając średnie dochody realne oraz współczynnik Giniego.

Najwyższym średnim dochodem netto na jednostkę ekwiwalentną w latach 2009-2013 dysponowała grupa gospodarstw domowych, których głowa miała 25-34 lata. We wszystkich badanych latach wraz ze wzrostem wieku głównego żywiciela gospodarstwa domowego malał średni dochód netto. Dochody grupy gospodarstw domowych, których głowa miała 60 i więcej lat różniły się w zależności od płci głowy gospodarstwa – w latach 2009, 2011 i 2013 wyższe średnie dochody netto uzyskiwały gospodarstwa domowe mężczyzn (tabela 1).

Tabela 1. Dochody realne netto w z ostatniego miesiąca w okresie 2009-2013 gospodarstw domowych według wieku głowy gospodarstwa domowego (próba panelowa)

Wiek	Dochody netto w zł na jednostkę ekwiwalentną		
	2009	2011	2013
25-34 lata	1720,42	1738,36	1797,09
35-44 lata	1515,67	1606,87	1612,51
45-59 lat	1424,24	1492,38	1417,21
60 i więcej lat	1264,71	1352,47	1300,64
mężczyźni	1395,82	1483,48	1431,94
kobiety	1133,22	1219,78	1171,03

Źródło: Na podstawie: [Rada Monitoringu Społecznego, 2014].

Wartości współczynnika Giniego przedstawiono w tabeli 2.

Tabela 2. Współczynnik Giniego w okresie 2009-2013 dla dochodów netto gospodarstw domowych według wieku głowy gospodarstwa domowego (próba panelowa)

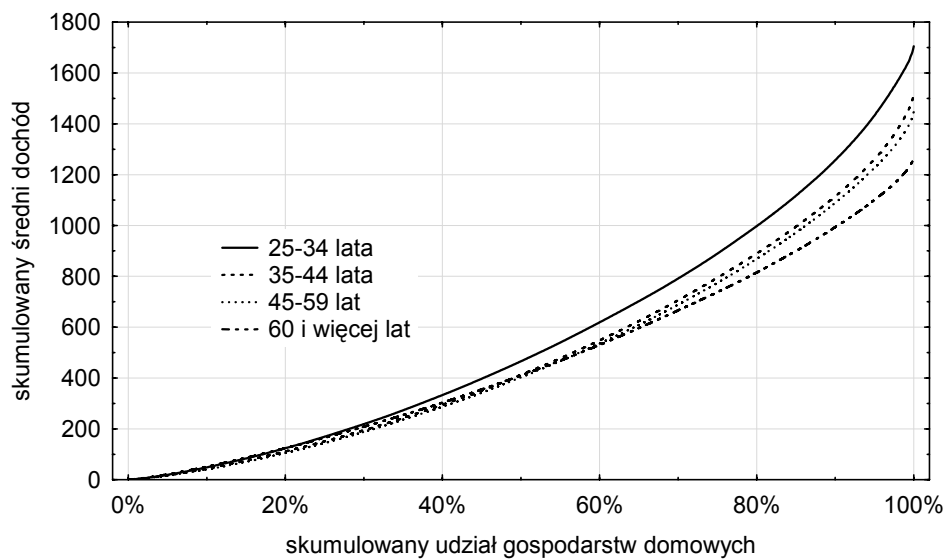
Wiek	Współczynnik Giniego		
	2009	2011	2013
25-34 lata	0,329	0,312	0,348
35-44 lata	0,337	0,334	0,326
45-59 lat	0,329	0,310	0,321
60 i więcej lat	0,292	0,293	0,298
mężczyźni	0,294	0,298	0,311
kobiety	0,283	0,285	0,269

Źródło: Na podstawie: [Rada Monitoringu Społecznego, 2014].

W latach 2009 i 2011 współczynnik Giniego przyjmował najwyższe wartości w przypadku grupy gospodarstw 35-44, co oznacza, że grupa ta cechowała się największymi nierównościami dochodowymi. W 2013 r. najbardziej zróżnicowane dochody uzyskiwała grupa gospodarstw najmłodszych. Osiągnięta w 2013 r. wartość 0,348 (najwyższa ze wszystkich badanych lat) oznacza, że przeciętna absolutna różnica pomiędzy dochodami losowo wybranej pary gospodarstw stanowiła 69,6% dochodu średniego (podwójna wartość współczynnika Giniego). Najmniejsze nierówności dochodowe występowały w grupie gospodarstw osób starszych, wyraźnie mniejsze w gospodarstwach domowych kobiet niż mężczyzn.

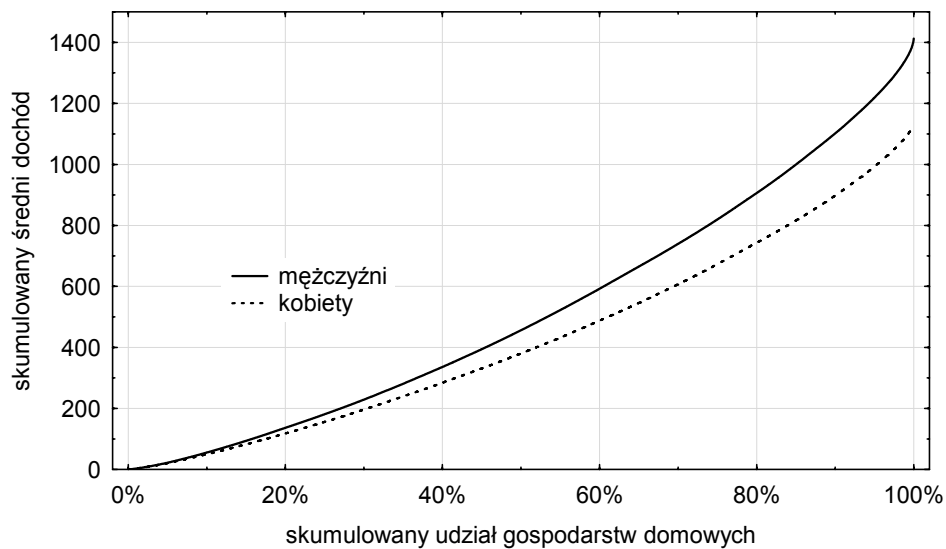
4. Porównania dobrobytu ekonomicznego

Porównania dobrobytu ekonomicznego przeprowadzono wykorzystując uogólnione krzywe Lorenza oraz indeks Sena. Na rysunkach 1-6 przedstawiono uogólnione krzywe Lorenza rozkładów dochodów ekwiwalentnych w latach 2009-2013 w próbie panelowej, wyznaczone w zależności od wieku głowy gospodarstwa domowego oraz płci głowy gospodarstwa domowego 60+.

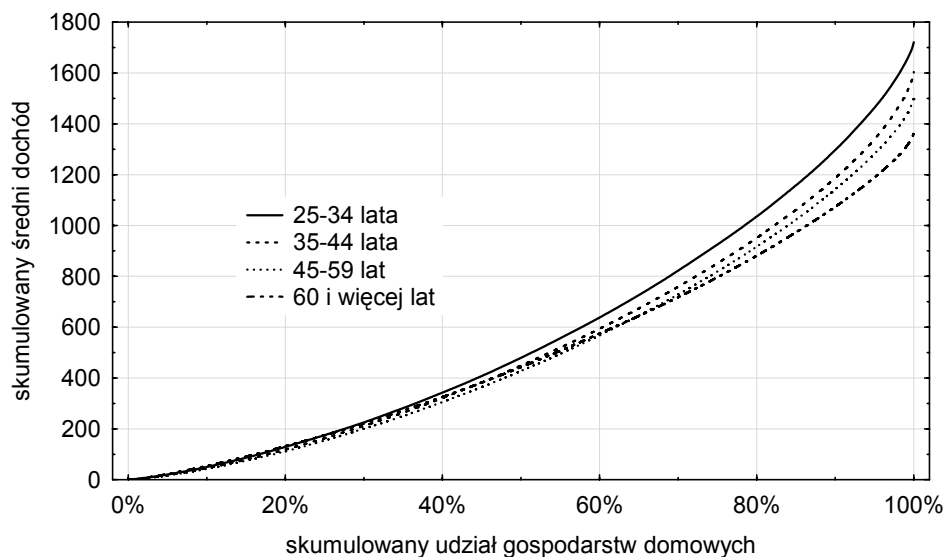
Rys. 1. Uogólnione krzywe Lorenza rozkładów dochodów ekwiwalentnych z ostatniego miesiąca w 2009 r. w zależności od wieku głowy gospodarstwa domowego w próbie panelowej 2009-2013

Źródło: Na podstawie: [Rada Monitoringu Społecznego, 2014].

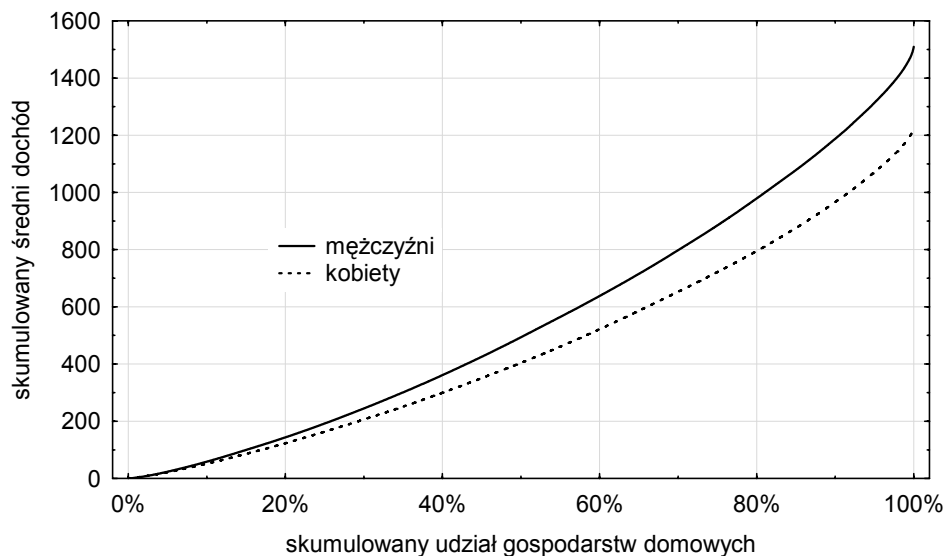
Rys. 2. Uogólnione krzywe Lorenza rozkładów dochodów ekwiwalentnych z ostatniego miesiąca w 2009 r. w zależności od płci głowy gospodarstwa domowego 60+ w próbie panelowej 2009-2013

Źródło: Na podstawie: [Rada Monitoringu Społecznego, 2014].

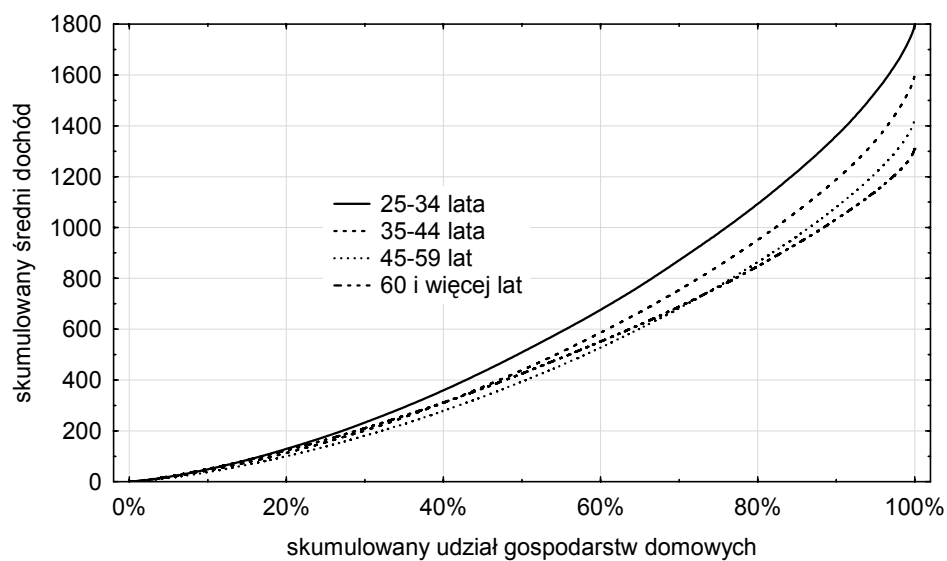
Rys. 3. Uogólnione krzywe Lorenza rozkładów dochodów ekwiwalentnych z ostatniego miesiąca w 2011 r. w cenach z 2009 r. w zależności od wieku głowy gospodarstwa domowego w próbie panelowej 2009-2013

Źródło: Na podstawie: [Rada Monitoringu Społecznego, 2014].

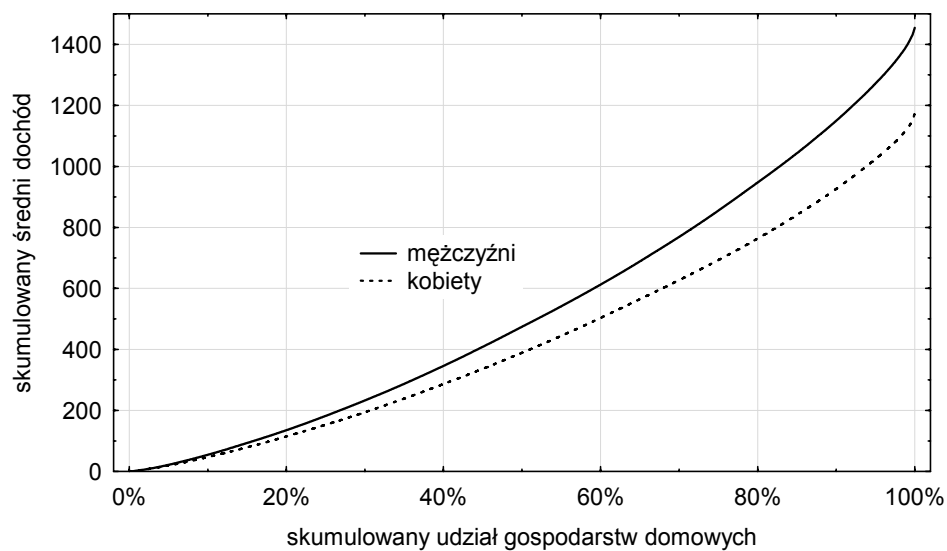
Rys. 4. Uogólnione krzywe Lorenza rozkładów dochodów ekwiwalentnych z ostatniego miesiąca w 2011 r. w cenach z 2009 r. w zależności od płci głowy gospodarstwa domowego 60+ w próbie panelowej 2009-2013

Źródło: Na podstawie: [Rada Monitoringu Społecznego, 2014].

Rys. 5. Uogólnione krzywe Lorenza rozkładów dochodów ekwiwalentnych z ostatniego miesiąca w 2013 r. w cenach z 2009 r. w zależności od wieku głowy gospodarstwa domowego w próbie panelowej 2009-2013

Źródło: Na podstawie: [Rada Monitoringu Społecznego, 2014].

Rys. 6. Uogólnione krzywe Lorenza rozkładów dochodów ekwiwalentnych z ostatniego miesiąca w 2013 r. w cenach z 2009 r. w zależności od płci głowy gospodarstwa domowego 60+ w próbie panelowej 2009-2013

Źródło: Na podstawie: [Rada Monitoringu Społecznego, 2014].

W przypadku grup gospodarstw domowych wyróżnionych w zależności od wieku ich głównego żywiciela w żadnym z badanych lat nie można dokonać rangowania gospodarstw ze względu na dobrobyt z powodu przecinających się uogólnionych krzywych Lorenza. Porównania takie są natomiast możliwe w przypadku gospodarstw domowych osób starszych podzielonych w zależności od płci głowy gospodarstwa. W latach 2009-2013 wyższym dobrobytem cechowały się gospodarstwa domowe mężczyzn – we wszystkich badanych latach uogólnione krzywe Lorenza gospodarstw domowych mężczyzn 60+ były położone wyżej niż krzywe wyznaczone dla gospodarstw domowych kobiet 60+.

Wyniki porównań dobrobytu wyróżnionych grup gospodarstw domowych przeprowadzone z pomocą uogólnionych krzywych Lorenza zestawiono z wynikami uzyskanymi za pomocą indeksu Sena (tabela 3).

Tabela 3. Indeks Sena dla dochodów netto gospodarstw domowych z ostatniego miesiąca w cenach z 2009 r. w latach 2009-2013 według wieku głowy gospodarstwa domowego w próbie panelowej

Wiek	Indeks Sena		
	2009	2011	2013
25-34 lata	1154,40	1195,99	1171,70
35-44 lata	1004,89	1070,18	1086,83
45-59 lat	955,67	1029,74	962,29
60 i więcej lat	895,41	956,20	913,05
mężczyźni	985,45	1041,40	986,61
kobiety	812,52	872,14	856,02

Źródło: Na podstawie: [Rada Monitoringu Społecznego, 2014].

Można zauważyć, że we wszystkich latach dobrobyt ekonomiczny gospodarstw domowych malał wraz ze wzrostem wieku głowy gospodarstwa domowego. Uwzględniając płeć głowy gospodarstwa 60+, większym dobrobytem cechowała się grupa gospodarstw mężczyzn, co tym samym potwierdziło wyniki oceny dobrobytu otrzymane za pomocą uogólnionych krzywych Lorenza.

Podsumowanie

Przeprowadzona analiza pozwala stwierdzić, że najwyższe średnie dochody ekwiwalentne w latach 2009-2013 uzyskiwała grupa gospodarstw 25-34, natomiast najbardziej nierównomierne dochody otrzymywała grupa gospodarstw 35-44 (w latach 2009 oraz 2011). Gospodarstwa osób starszych dysponowały w badanym okresie najmniejszymi i jednocześnie najbardziej równomiernymi docho-

dami. Uwzględniając w analizie podział gospodarstw domowych 60+ ze względu na płeć, można zauważyć, że gospodarstwa domowe mężczyzn otrzymywały wyższe i bardziej nierówne dochody niż gospodarstwa domowe kobiet.

Wysokość otrzymywanych dochodów oraz nierówności w rozkładzie dochodów znalazły odzwierciedlenie w dobrobycie osiąganym przez gospodarstwa domowe. Grupa gospodarstw, których główny żywiciel był na etapie zakładania rodziny i rozpoczynał karierę zawodową (gospodarstwa domowe 25-34), cechowała się największym dobrobytem ekonomicznym. W latach 2009-2013 najmniejszym dobrobytem ekonomicznym cechowała się grupa gospodarstw domowych 60+, czyli grupa gospodarstw mająca, ze względu na wiek głównego żywiciela, trudności z pozyskaniem dodatkowych dochodów. Analizując dobrobyt grupy gospodarstw osób starszych w zależności od płci głównego żywiciela, można zauważyć, że zgodnie z przewidywaniami, w gorszej sytuacji ekonomicznej były gospodarstwa domowe kobiet.

Literatura

- Gini C. (1912), *Variabilità e mutabilità*, Bologna, Italy.
- Greve B. (2008), *What is Welfare?* "Central European Journal of Public Policy", Vol. 2, s. 50-72.
- Kakwani N.C. (1980), *Income Inequality and Poverty. Methods of Estimation and Policy Applications*, Oxford University Press, Washington.
- Kot S.M. (2004), *Dobrobyt* [w:] S.M. Kot, A. Malawski, A. Węgrzecki (red.), *Dobrobyt społeczny, nierówności i sprawiedliwość dystrybucyjna*, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej, Kraków, s. 107-122.
- Rada Monitoringu Społecznego (2014), *Diagnoza społeczna 2013: zintegrowana baza danych*, <http://www.diagnoza.com> (dostęp: 5.12.2013).
- Rusnak Z. (2007), *Statystyczna analiza dobrobytu ekonomicznego gospodarstw domowych*, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej, Wrocław.
- Sen A. (1976a), *Poverty: An Ordinal Approach to Measurement*, "Econometrica" 1976, Vol. 44, s. 219-231.
- Sen A. (1976b), *Real National Income*, "Review of Economic Studies", Vol. 43, s. 19-39.
- Sen A. (1997), *On Economic Inequality*, Enlarged edition with a substantial annex: J. Foster, A. Sen, *On Economic Inequality after a Quarter Century*, Clarendon Press, Oxford 1997.
- Shorrocks A.F. (1983), *Ranking Income Distributions*, "Economica", Vol. 50, 3-17.
- Theil H. (1967), *The Measurement Of Income Inequality* [w:] *Economics and Information Theory*, Chapter 4, North-Holland, Amsterdam, s. 91-134.
- Walker R. (2005), *Social Security and Welfare: Concepts and Comparisons*, Open University Press, Berkshire.

**COMPARATIVE ANALYSIS OF WELFARE OF ELDERLY
AND NONELDERLY-HEADED HOUSEHOLDS**

Summary: In this article there was conducted comparative analysis of welfare of households divided into groups according to the age of household's head. The analysis was conducted using generalized Lorenz curves and abbreviated welfare functions. Households 60+ were characterized by the smallest welfare. This group is not homogenous due to achieved welfare – definitely worse welfare is in female-headed households than in male-headed households.

Keywords: welfare, generalized Lorenz curves, abbreviated welfare functions, households.